✠

S^ME. PATER.

GRAVIS NOBIS, ET IVSTIS
causa est, per has litteras pr
obedientiæ, & Religionis pen
volandi ad pedes S. V. *Auribus*
orationem nostram, non in labijs
Summe Sacerdos, Pontifex Ma
Episcoporum Princeps, Aposto
Hæres, Primatu Abel, Gub
Noè, Patriarchatu Abraham, O
Melchisedech, Dignitate A
Auctoritate Moyses, Iudicatu S
el, Potestate Petre, & vnctione
te. Et si enim has excellentias, quas Divus Bernardus cumu
& Summam Christi Maiestatem in Vicario meritissimo
debuerimus; vt auderemus tamèn fecit ipsa Christi clem
& vox invitantis: *Venite ad me omnes, qui laboratis, & onerati est*

Labòrem ergo nostrum, nostrum onus fidelibus n
humeris imposuèrunt lupi rapàces non parcèntes Dominico
gi, viri loquentes pervèrsa, vt abdùcant discipulos post se,
gaudèntes secum dè multitudine sequentium suam iniquit
cum malòrum solatium sit bonos capere, dùm peccantium
titudine putant, culpam minui peccatòrum. Janseniani sc
nostræ lubricæ tempestatis redivivi, qui Catholicæ dign
obliti, & oblivione obruentes, Deum in terris per Filium
Iesum Christum Crucifixum Apostolicam Sedem erexisse
primum, & Summum Tribunal esse voluisse, nullam que P
tàtem esse, quæ huic æquari possit, hanc que dè omnibus h
nibus, ac Dignitatibus iudicàre; eam que solùm iudicari à
non esse que de Grege Dominico, qui Romànum Pontif
suum esse Pastòrem, negant, non audientes Dominum di
tem, qui non colligit mecum dispergit, ignoràntes que
Christo non colligere, qui cum Vicario eius non seminant.
solùm Sanctissimis, atque Apostolicis constitutionibus vni c
anno millesimo septingentesimo sexto incipienti, *Vineam D*
Sabaoth, contrà Jansenianòrum artificia; alteri, sextò idus
tembris anni millesimi septingentesimi decimi tertij, cuius
tium est *Vnigenitus Dei Filius*, in qua S. V. Jansenij libros, & e
diabolico spiritu, & instrùctu novas propositiones exòrtas
demnàvit, & anathematizàvit; rebellitèr non obtemperant

A

ru

rupti, & abominabiles facti in studijs suis, & Ecclesiæ non auscultantes, sicut Ethnici, & publicani, sed etiam cùm per inobedientiam à vero deficerent Parente, filij alieni mentiti sunt,& vt filij imitatione diaboli, mendacijs delectantur, suponentes, Hispaniæ Clerum in suum errorem, & inobedientiam incidisse. O magnum, & impudens mendacium!

Et si enim non ignorèmus fortissimos clypeos contrà calumniatores esse, qui vim, & aciem eorum frangant, & retùndant; innocentiam vnum, alterum patientiam; innocentiam nemini dantes vllam offensionem, vt non vituperètur ministerium nostrum, habèntes gloriam in testimonio conscientiæ nostræ, providentes bona non solùm coràm Deo, sed etiam coram hominibus, lucràntes que Beatitudinem, cum maledixerint nobis, & persecùti nos fuerint,& dixerint omne malum adversùm nos, mentièntes: Patientiam, quæ inter opprobria plenus est omnium virtùtum cumulus, in calumnijs gaudèntes, & exultàntes, quoniam sufferentiæ merces copiosa est in Cœlis, dignitas que prò Nomine Iesu contumeliam pati.

Sed cum harum virtùtum navis non frangàtur,frangèndo pòpulum ad iracundiam provocàntẽ filios mẽdaces, filios nolèntes audìre Verbum Dei,& Ecclesia Dei,inter multam paleam,multa que zizania,constituta,multa toleret;& tamẽ,quæ sunt contrà Fidem, vel bonam vitam non faciat,nec approbet, nec taceat. Nos tantæ Magistræ vestigia sequèntes, & amòre eius imbuti, propter Sion non tacebimus, & propter Ierusalem non quiescemus; quia de Sion exibit lex ,& Verbum Domini de Ierusalem, id conservans integrum, & incorrùptum, vt colùmna, & firmamèntum veritàtis; cum sit velut Tabernaculum Domini, à quo decreta Fidei petùntur, fons purus, à quo in vniversum Orbem pura deffluit doctrina, Civitas solis, à qua lux veritatis diffunditur in omnem locum, Tribunal Christi, à quo omnis hæresis, & erroris condemnatio procedit, oraculum Christianorum, à quo infalibiliter omnis de verite dubitatio resolvitur, Sedes sublimis Petri, in qua Petrus vivit adhuc, & præsidet vsque ad finem sæculi, non derelinquens eam secundùm illud Isaiæ: *Spiritus meus, qui est inte, & verba, quæ posui in ore tuo non recedent de ore tuo, nec de ore seminis tui, nec de ore seminis seminis tui, à modò vsque in sempiternum.*

Neque in puncto ergo Fidei,& Religionis,à mendaciis desinèmus laudes Ecclesiæ nostræ, Catholicæ que Hispaniæ vindicare; tacentes humanas Glorias, & innumerabiles triumphos, in quibus veræ sapientiæ ignàri æternitàtem captant, & attingentes solùm aliquas pias, & religiòsas prærogativas, ex quibus ortum, progrèssum, fulcimentum, & gloriosum honòrem accepimus.

In nostra igitur Granatensi Civitate (quæ semper ob suæ fundationis vetustàtem nobilitàte floruit; est enim ex Hispaniarum Regni antiquioribus, & quam Ptolemæus, Stephanus, & Plinius memorant honorificè) Fides, Christiana que Religio tàm in Evangelij promulgationis primordio consita fuit, vt Divus Cæcilius Sancti Petri discipulus, primus eius Episcopus extiterit, qui illud evulgàvit, adeò feliciter à suis gentibus recèptum, vt ipsi suam præcipuam Sedem in illa erigere visum fuerit; propter quod Ecclesia Illiberitana fundata, instructa, edocta que per Divi Petri potestatem, atque ordinationem, simul que per Sanctum Cæcilium primum eius Antistitem, Sanctæ, Apostolicæ que nomen sortita fuit; ita enim solebat antiquitas nuncupare quas Apostoli, eorum ve discipuli erigebant, illas tantò honore pro-

profequendo, vt in dubijs, Fidei materijs, Ecclefiafticis ditionibus, determinabatur iuxtà id, quod prædictæ tenebant, & obfervabant, iudicantes, quod illarum Epi Apoftolis ipforum Magiftris, Apoftoli à Chrifto, Chri quà homo à Deo acceperat, ab eis plus in memoria retin maiori que obfervantià profequendum.

In hac Illiberitana Vrbe Sanctus Epifcopus m coronatus fuit, & eius cineres, ad Fidem confervandam, efficacitatis extitère, vt divina miferatione ab illius temp tuftàte, vfque ad præfens, & quod magis mirandum fub norum tyrannide, femper Fides integra, incolumis que p ferit, Templum quoquè Divo Cæcilio dicatum, quò Ch Sacrum audituri, ad Divina que officia celebrãda conven & cum ob poftliminij ius, noftra Cathedralis fuæ antiq tùm fundatione, tùm Fide, & Religione, honorifica iur peràffet, ea illibata finè rugà, & maculà cuftodivit, ac im tiarum pro viribus propùgnat in Sanctæ Sedi, & conftit bus Apoftolicis ab ipfa emanantibus debità obedientia.

Et quamvis nemo inficiari valeat, noftrum etiam Hi rum Regnum eximium, inclytum, atque gloriofum puritate Fidei, circunftantiatis que glorijs, quibus in Rel Sanctæ que Sedi obedientia nitiuit, modò que mirificè re aliquas tamèn ipfius laudes filentio præterire non vale Loquantur Eruditifsimi viri de Hifpaniæ Religione; Ger dus: *Quo anno bellum Hifpanum perfectum eft contra Mauros, eoru ditio adverfus Indos Occidentales cœpit, quafi Hifpanorum opus fi vare Infideles, & Paganos.* Erafmus afferit: *Hifpaniam fatalem F rum, & Chriftianæ Religionis vnicum propugnaculum effe.* Lucius næus fic inquit: *Quare quidem meo iudicio in Orbe toto terraru gens eft hodie Hifpana (vt ita dicam) Chriftianior.* Ioannes Vaf affirmat: *Fuit Profectò Hifpania Chriftianæ Religionis femper obfe fima, & Fidem Catholicam, qua femel imbuta fincerifsimè vfque col reticis infeftifsima.* Stanislaus Ofsius Cardinalis Barmienfis bis: *Nullum Regnum eft hoc noftro infœlici fæculo magis ab hærefibu tum, quàm fit vel hoc folo nomine fœlicifsimum Hifpaniarum Regnu propter hanc in Fide Catholica conftantiam, & eius tuendæ dilig alias prætereà multas fœlicitates Deus largitur.* Eminentifsimus nalis Baronius ita loquitur: *Hoc planè laudis fibi vendicat Ecclefia Catholica in Hifpania, vt non ab erroribus tantum, fed & cionibus effe voluerit fuos immùnes. Quo factum eft, vt hoc ip fæculo, cum longè, latè que facibus hæreticorum Orbis inflammarèt illæffa perftiterit, accurrentibus fummà celeritate Dei Miniftris, f nuem fufpicionis fcintillam, vel fi non ignem, fumum faltèm viderin tis ignis indicium.* Thomas Bozius, qui zelum propaganda in Hifpaniæ Regibus, & gentibus extollens, fic ait: *Nulla gens ex quò Adàmus habuit liberos, tot nationes moribus, ac ritib miles, ad vnius Religionis cultum, vel earùmdem legum ftudium pe ac Hifpana. Vix enim quifquam enumerare pofsit gentium varietatem que illarum prorfus inter fe difsidentes, quas Hifpani fub Imperio f runt, & ad Chrifti venerationem perduxèrunt, vnius que Dei cultu in promptu hiftoriæ, legat qui volet.* Cæterùm ex eis in acc aliquid referemus.

Fuit Hifpania Gentilitatis prima Provincia, vbi E lium palàm prædicàtum fuit. Hifpaniæ Iudæi præcipuè T in Chrifti mortem minimè confpiràrunt (erant enim p Pyrrho, feu Nabuzardan, quem Principem militum Na donofor fecerat, perducti) & à Chrifti morte trigefimo anno ad Apoftolos legàtos misèrunt, vt quam primùm, v

rum ad se in Christiana Fide instruèndos veniret. Hispanià ori-undi, in Fide, quam eos Divus Iacobus docuit, constantes perse-veràrunt. Hæresum nulla in Hispania ortum suum habuit, om-nes ad hæc Regna advenæ cognoscùntur. Errorum nullus pri-mum suum Auctòrem Hispaniam agnòvit. Priscilianus, iuxta veriorem sententiam, Hispànus haud fuit; & licèt in Hispania natus esset, sui erroris Auctòrem non fuisse, certum est, ab Orien-te contagium venit. Barcinone suos errores Vigilancius semina-vit, ex his autem Regnis oriundus non erat. Agape, & Molinos licèt inter Hispanos numerèntur; suorum tamen capitalium erro-rum inventòres non fuere. Jezabel, de qua *S. Ioannes in Apocalypsi cap. 2.* Fatidica, & Doctrix facta tradidit documènta lasciviæ. Simon Magus, cum Selena, seu Helena prohibitum libidinis vsum, tamquàm sanctum haberi contendit. Dè Nicolaitis, per quos introductus fuit error, Mulieres scilicet esse communes, etiam *Divus Ioannes in Apocalypsi, ait*; Se illos odio habere, sibi que pergratum esse, Ephesi Ecclesiam ipsos magnoperè odisse, hoc est, eorum errorem. Hæc que hæresis extitit ex ijs, quæ Ecclesiæ Catholicæ primùm bellum indixisse censentur. Octogesimo au-tem anno surrexerunt Alexander Samarita, Basilidis Alexandri-nus, Saturninus Antioquenus, Basilidiani, alij que innumerabi-les, Molinos simillimi, quē multis retrò sæculis antecessèrunt, qui turpitudinis vitium, ad sanctitàtem assequendam tanquam me-dium aptum, edocèntes, ipsam ab omni labe purgàbant. Hic autem error tantà antiquitate notàtur, vt huiusmodi homines, Salomon in Proverbis spernit: *Alligàbit quis in sinu ignem, & vesti-mènta eius non comburentur? Aut ambulàbit super carbones ignis, & pedes illius non ardèbunt?*

Et non solùm hanc gloriam Hispaniàrum Regnum sem-per possèdit, ac in præsenti obtinet: verum etiam nationes aliqua Secta infectas, quæ in Hispaniam pedem intulerunt, vel Catholi-cismum amplecti fecit, vel à se protinùs abiecit. Hebræi in illam velut in reliquas Orbis terrarum provincias, introierunt, eius que zelus tolerare non potens, ipsis optionem dedit, vt Baptis-mum, aut relegationem eligerent, quo accidit, vt plures Fidem Catholicam amplexati fuerint, & qui in Christianis numerari noluerunt in Hispania neutiquàm habitàrunt; cū centum, & sep-tuaginta millia familiarum ab ea exulaverint, in quibus octin-genta millia personarum numerabàntur, ob Orthodoxòrum Regum Ferdinandi, & Elisabethæ edictum Granatæ pervulgà-tum tertio Kalèndas Aprilis, millesimi quadringentesimi nonage-simi secundi, & in Caraccensi oppido, tertio Kalendas Maij; eiusdē anni; qui nostri Patroni fuerunt propter nostri Granatèn-sis Regni debellationem, Ecclesiæque nostræ instaurationem, ac exornationem. Supradictisque Hebræis non existentibus, qui pri-mùm exules ab Hispania remansère: nàm anteà anno sexcente-simo decimo tertio, per Sesebutum Gothorum Regem Religione Christiana præstàntem, Heraclij Imperatoris suadela, nonaginta millia Iudæorum exulàrunt.

Ingressi fuerunt in Hispaniam Ariani, Suevi, & Gothi ac indigenæ facti suum erròrem deponèbant, quo penitùs extin-cto, omnes Catholicam Religionem ex toto corde recepèrunt. Intràrunt quoquè Arabes Mahometis Sectarij, ipsorum que multis profuit in Hispania habitàsse, vt Cœlicolis annumeraren-tur; aliqui enim tam inclytè conversi fuerunt, vt Ecclesiæ Mar-tyrum numerum feliciter adauxerint, vt Sanctus Nicolaus Mar-tyr patre Mauro, matre verò Sancta Columba Maura; Virginum

quo-

quoquè vt Diva Casilda Almenonis Toletani Regis filia
Mahometàni Sanctam nostram Fidem amplexi fuerunt
illam fictè admiserant, expulsi fuerunt à Philippo Tertio
Rege, annis millesimo sexcentesimo decimo, & millesi
centesimo vndecimo, in numero nongentorum millium
vtilitatem propriam tot subditorum, quos in Religioni
quium expellèbat.

Non est minor Hispaniæ gloria, quòd à tempore
à proprijs Regibus possidetur, hæresis publicè apparere
ausa est, neque falsa Religio in illis Septentrionalibus H
partibus, quò Romani Gothi, nec Arabes pervenèrunt,
sa fuit. Fides Catholica semper illibata, & pura conserv
in illis antiquis Hispanis, Sem, & Tubal oriundis. Consp
Hispania Priscilliani hæresi maculatam; cæterum tunc illa
mani possidèbant. Arianismo aflicta videbatur; sed tun
poris, illi dominabantur Gothi, & hi Ariani erant non H
Vidit se perfidi Mahometis Secta profanatam; verùm tun
bes huius erroris professòres illam gubernabant. Ex quò
proprij ei præsederunt, nunquam hæreseos pestis locum
nec qui in Ecclesiam per Baptismum intrarùnt, Religi
quam acceperant impunè deserere valuèrunt. Pelaius F
naturalium fuit primus, & ex tùnc fuit nemo, qui libe
conscientiæ in suis ditionibus permiserit. Omnes ext
Christiani fidelissimi, Sanctæ que Sedi obedientia præstant
vt in ipsorum historijs, omnibus compertum est.

De Philippo Secundo, per quem, Mahometani,
que Granatenses Neophyti rebèlles, septies superati fuerant
millesimo, quingentesimo sexagesimo octavo, Sanctu
Quintus ait: *Fuisse pulchræ pacis, & Ecclesiæ fulcrum*: Et Cl
Octavus in oratione, quam post eius obitum dixit in Sacr
dinalium Collegio non sine lachrymis, de hoc Supremo I
pe aiebat, *Rex ille plux solus in expellendis ab Ecclesia hæreticis
derit, quàm omnes simul alij Christiani Reges.*

Noster Rex Philippus Quintus, cuidam Ministro
penetrali dicenti, præcipiatur illi Episcopo, valde severè r
dit, *Episcopi rogantur non iubentur*: qualis igitur erit Sancta
obedientia illius, qui talem Episcopis reverentiam exhibet
excellentiores pietàtes, eius historia narràbit. Cum autè
pania ad suam integram libertàtem pervènit, Sanctæ Inquisi
Tribunal erectum fuit, cuius vigilantissimæ custodiæ huius
ni puritas Fidei meritò debètur. Est etiam perillustris His
nam filij eius, Evangelij luce duplicem mundum, antiqu
iorem, illustràrunt, innumerabiles homines ad Dei Fidem
vertèntes, & denique est Hispania, de qua dicitur, quò
quàm Tubal illam fundavit tam congenitam, imbibitam qu
buit doctrinam, veritàtem que vnici veri Dei, vt nunquàn
pani coluerint innumerabiles Deos, quos cæca Gentilitas
ràvit.

Hæc est obedientia, hæc Religio, & Hispaniæ Fides
Cleri, & nostræ Cathedralis; hoc à nostris Maioribus prim
spiritualibus Parentibus accepimus, hoc ex nostrarum Mà
vberibus Infantes suximus, hoc pueri edocti fuimus, in ætàt
maturiore observàmus, amplectimur, & propugnàmus,
que senescere, & vitam cum morte commutàre volumus.
Ecclesiæ vnitàtem nunquàm scidimus, Christi Vicario se
subiecti sumus, inconsutilem Christi tunicam, nostrà Vnive
Pastori cæca obedientia, integram consèrvàmus, in nobis im
ta sunt, quæ per Ezechielem Dominus dixit: *Faciam eos in g*

vnam..: & Rex vnus erit in omnibus imperans ... & Pastor erit vnus omnium eorum.

Ex quo evidentèr patefit, Jansenianos, in nostram Hispaniam, eius que Clerum, commentitium facinus, calumniam que fuisse machinatos: cogitantes igitur nostræ ætatis, ac senectutis dignam eminentiam, & ingenitæ nobilitatis canitiem, ob Fidem, atque à pueris optimæ conversationis actus, & secundùm Sanctæ, & à Deo conditæ legis constituta, in nostram antiquam, veram que Religionem haud conquisitùri eràmus ipsorum erròris maculam, & execrationem nostri Sancti honoris denigrativam nimis, Dei que Omnipotentis animadversione dignam, quam nec vivi, nec deffuncti effugere valèbimus. Et quia non imitantibus Maiores, dedecus est paterna laus filijs: confitèmur, & credimus S. V. Domini Nostri Jesu Christi locum tenèntem in terris, certum, & indubitàtum succesòrem Sancti Petri, Dominici que Gregis Pastòrem, Sanctorum Evangeliorum verum Interpretem, Doctòrem Salutarem, Clavigerum que Regni Cœlistis, cui promissus est Spiritus Veritatis, sivè perpetua assistentia Spiritus Sancti, qui docet S. V. omnem Veritàtem nòn solùm in rebus, quæ propriè sunt de Fide; sed etiam de ijs, quæ aliquo modo ad Fidem pertinent, damnando non solùm improbabiles opiniones, sed etiam, quæ olim probabiles fuere: à qua damnàtione, tùm ex Sacra Scripturà, tùm ex Summorum Pontificum constitutionibus, ex Sacris Concilijs, ex Sanctorum Patrum doctrinis, & tandem ex Doctorum assertis appellari non potest (quamquàm id semper hæretico spiritu tētaverint Janseniani) ad futurum Concilium; cum Papa nullo casu possit Ecclesię, vel Concilio esse inferior, imò superior, ad quem iure fit provocatio, & non econtrà, vt practicavère Hispaniarum Ecclesię vndecim vices ad Sedem Apostolicam appellantes, à anno ducentesimo trigesimo septimo vsque ad quingentesimum nonagesimum; neque secundùm doctissimos Viros sinè erròre in fide, de Pontifice ad Deum appellari possit, cum vnum Tribunal sit, Christi, & Pontificis, nunquàm que fuerit in Ecclesia admissa appellatio à Papa ad Concilium à tempore Friderici Secundi Imperatoris, qui anno millesimo ducentesimo quadragesimo quinto, huius erroris primus Inventor fuit. Quà sana doctrinà instructi, & ex Sacris Scripturis scientes, obedientiam Sedi Apostolicæ esse de necessitate salutis, Capitulariter congregati Archiepiscopus, Dignitates, & Canonici vocem habentes in capitulo pro nobis, & in nomine vniversi Cleri huius Granatensis Diœcesis expræsè, & alta voce obedivimus, & obētperavimus cum omnibus conditionibus veræ obedientiæ, nempè cum obedientia forti, cæca, & stabili, prompta, humili, & perseveranti prædictis Bullis, vni incipienti *Vineam Domini Sabaoth*, & alteri *Vnigenitus Dei Filius*, & similiter omnibus Sacris Constitutionibus dimanantibus, & quæ dimanàrint à Sancta Sede, improbavimus que, & improbamus obsequiosum silentium, cavillosas interpretationes, & probabilismum Jansenianorum, confitemur que Sanctitati Vestræ directam potestatem, non solùm circa actus externos, & mixtos, vt Sacri Canones testantur; sed etiam circa actus purè internos in rebus Fidei, vel ei concernentibus; quia cùm Christus concesserit Ecclesiæ potestatem illimitatam ad ea omnia, quæ condùcunt ad vitam æternam consequendam, & interni actus ad eum finem maximè condùcant, consequentèr sinè limitatione Ecclesiæ potestas directa circa àctus internos concessa est, quod est manifestum in Concilio Tridentino, dum omnibus Christi Fidelibus iubet, alitèr non credere (qui actus in-

internus est) de Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, nisi
In eo explicatum, & definitum est.

Adsumus igitur, & corpore, & animo B.V. pedibu
voluti, & quod præsentes præstàre nequimus, per has nostr
teras exhibemus: accipiat S.V. quod B. tuæ debetur, &
nostrum, nostrum obsequium, nostram, & Hispaniæ Religi
decet. Ad te innati amoris suspirijs evolavimus Sme. P. i
mine alarum tuarum speramus, sub Vmbra alarum tuarur
tege nos à facie impiorum, qui nos afflixerunt. Adven
peregrini sumus, sicut omnes Patres nostri, per Fidem, & obe
tiam ambulantes. *Milites Christi sumus in expeditione positi*: lu
mis induti adversùs tenebrarum opera pugnaturi. *A regul
tatis discedere nolumus, Catholicam Ecclesiam tenemus, in Petra exal
& tunc exaltabit caput nostrum super inimicos nostros. Ad Taberna
Dei currimus*, protege nos in Tabernaculo tuo à contradic
linguarum, quod feliciter consequemur Divi Augustini d
nam sequentes in Psalm. trigesimum ibi: *Quod est Taberna
Ecclesia huius temporis; Tabernaculum enim ideo dicitur, quia in ha
adhuc peregrinatur: Tabernaculum enim est habitaculum militum in
ditione positorum... Ergo in hoc Tabernaculo proteges eos à contrad
linguarum. Contradicunt linguæ multæ, diversæ hæreses, diversa sch
personant, linguæ multæ contradicunt veraci doctrinæ. Tu curre ad Ta
culum Dei, Ecclesiam Catholicam tene, à regula veritatis noli discede
protegèris in Tabernaculo à contradictione linguarum.*

Deus Optimus Maximus B. tuam quam diutissim
vet incolumem, & te gubernànte, sedàtis temporum diff
mòrum fluctibus, & parta de communi hoste victorià, Res
ca Christiana, in optata pace, & tranquillitàte conqui
Granatæ in nostro Capitulo duodecimo Kalendas Jan
millesimi, septingentesimi decimi septimi.

Beat. Tuæ

Sanctissimos deosculantur humillimè
minimi, & obsequentissimi Servi.

Ego infrascriptus Notarius Capituli Sanctæ Metropolitanæ Ecclesiæ Granatensis interfui sol
actui obedientiæ prædictis Constitutionibus Apostolicis, in cuius Fidem hoc testimonium manu mea
criptum, & sigillo prædictæ Sanctæ Ecclesiæ obsignatum dedi Granatæ vt supra.